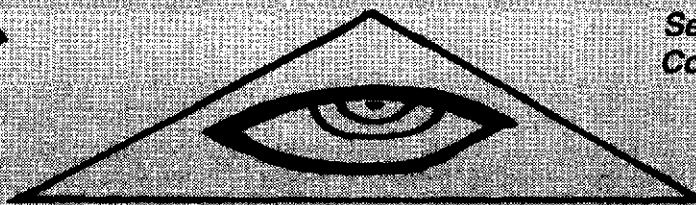

El Triangle Carlí

Seleccions de la
Comarca Carlina
Pro Fides
Supra Montes

Quousque tandem abutere, Democratia, patientia nostra? Quamdiu nos etiam furor iste tuus eludet?

Setè Consell als maragalls

D'on vénen els maragalls? . Convé per conèixer la seva espècie i per entendre'ls millor, acostar-se al seu hàbitat original amb els sentits oberts com un antropòleg investiga una tribu de l'Àfrica.

Els maragalls, en hàbitat actual, han de ressaltar constantment, no de forma directa i reiterativa sinó indirecta, els grans avantatges de la vida rural. En cada ocasió han de mostrar els seu agraïment per l'hospitalitat no metropolitana.

Recordeu quan vivíeu a Barcelona-metròpolis? Potser us semblava normal que quan poséssiu la ràdio us costés trobar una emissora en català, que pel carrer no sentíssiu altra llengua que la del Quinquennari, que la gent anés apretada pel carrer, clavant-se cops de colze; que a la més petita es despertés la histèria dels conductors fen bramar les botzines.

Aquell dia que us vàreu aturar i vàreu dir ¿Què hi fa una persona com jo en un lloc com aquest? (entaforats dins del Metro, vau mirar les cares indiferents, les barres que es movien mastegant rítmicament el xiclet; vàreu observar de prop les cares cendroses i pre-cancerígenes dels coviatgers, el maquillatge brut de les ties que de lluny semblaven impressionants; vàreu enumerar la pudor que es despenia de tot arreu, cossos, màquines i inclús les parets i terra.) Aquell dia, maragalls, vàreu fer una experiència que els no-metropolitans fem cada vegada que anem a la Metròpolis. Aquestes i moltes altres.

L'aborigen us entén perfectament que hàgiu marxat de Can Fanga, el que no entén és que ho hàgiu fet tan tard. En les vostres converses heu d'estar sempre a punt d'excusar-vos perquè us heu despatat tan tard.

No intenteu justificar el que és injustificable, i somrieu dolçament mentre arronseu les espatlles. Aquest és el camí que heu de seguir si un dia els vostres fills es volen sentir com a casa.

Amèlia LesBains

Paradisos Carlins: Andorra

El carlisme és un camí de perfecció i, de tots els paradisos carlins, Andorra és el més perfecte. El carlisme no és simple i el mínim que es pot dir d'Andorra és que és un país complicat. Per més que la seva base política sigui el compromís del Pareatge, el seu autèntic origen és gairebé cinc-cents anys abans, amb l'Emperador Carlemany. O sigui que, més que carlina, Andorra és carolíngia.

Tot carlisme es basa en la legitimitat d'un Monarca i de la seva dinastia, sistema polític que dona el màxim de benestar als súbdits, siguin nobles o plebeus, tots els quals l'accepten naturalment sense necessitat d'haver-se d'imposar amb cap força de coacció, finançada amb impostos.

Si els súbdits d'un Monarca gaudeixen d'un benestar màxim, els andorrans gaudeixen d'un benestar doble perquè tenen dos Monarques; cap dels quals, emperò, no pertany avui dia a cap mena de dinastia biològica. El Bisbe de la Seu, en no formar part de l'Església ortodoxa grega, té la interdicció canònica de casar-se i tenir fills. El Monarca del costat francès neix com a subproducte d'una repugnant elecció democràtica i republicana (però de seguida és impregnat de les essències monàrquiques i les arrossega fins als Camps Elisis).

No té res d'estrany que l'Honorable President Monàrquic de la Generalitat Carlina de Catalunya, un cop guanyades les primeres eleccions autonòmiques, fes la seva primera visita a un cap d'Estat estranger anant a visitar el Bisbe de la Seu d'Urgell. Les seves motivacions, tal com tothom sap, depassaven llargament el simple protocol diplomàtic.

En efecte, la visita del Molt Honorable era per formular una petició que hauria trencat 1.200 anys d'història andorrana: es tractava que el Bisbe de la Seu traspassés al President de la Generalitat els seus drets monàrquics sobre Andorra, de manera que el President de la institució catalana pogués tenir un status de cap d'Estat. Tot i ser

molt lloable la intenció de l'Honorable, ens hem de preguntar si hauria pensat igual si, en lloc de ser Ell el President de la Generalitat, hagués estat el Bisbe de la Seu d'Urgell.

Doncs bé, l'Il·lustre successor de Sant Ermengol no hi va estar d'acord. Malgrat les simpaties que el Sr. Pujol desperta als ambients eclesiàstics i a la seva coalició amb un partit demo-cristià, que compta entre els seus amb Munsenyor Muns, va obtenir una negativa. El Vaticà no hi hauria estat d'acord perquè hi ha un gran perill en lligar uns drets monàrquics i eclesiàstics a una institució temporal i formalment democràtica (que, a més, pot ser suprimida, com durant la II República).

Si el Sr. Pujol vol ser Co-Príncep d'Andorra pot fer-s'ho de dues maneres. La més difícil és adquirint la ciutadania francesa i guanyant unes eleccions presidencials. La més fàcil és esdevenint Bisbe de la Seu d'Urgell. Si es compromet a viure fraternalment amb la seva muller, podrà ser ordenat sacerdot i rebre el solideu bisbal tot seguit; i això sense haver de perdre la seva dignitat presidencial generalitària. Però tots dos camins semblen no tan sols forçats sinó un pèl egoïstes.

Pensant només en Catalunya, la solució lògica és semblant però a l'inrevés. L'Honorable Pujol ha d'abdicar, dissoldre el Parlament i convocar noves eleccions. Llavors, el cap de llista per la coalició carlina ha de ser el Bisbe de la Seu d'Urgell, que és ciutadà català. Les eleccions estan guanyades. I ben finançades amb diner andorrà blanc. Ja no caldrà en el futur anar muntant casinos com bojos, ni fer negocis estranys. El sector espiritual de la coalició carlina haurà triomfat. Només cal un petit sacrifici personal del Sr. Pujol. Com va dir el President Companys: Per Catalunya!

Per Catalunya, sí, però passant per Andorra.

Ramon Llätzer de Dou i de Bassols

El sàdic del condó blau, ataca de nou

De sadisme només es pot qualificar la brutal i sanguinària agressió que va sofrir el conegut farmacèutic olotí Jordi Latincpet i Ta, destacat per la seva aferrissada lluita pel reconeixement de l'objecció de consciència en la venda de profilàctics.

Els fets es produïren al voltant de les 12 del migdia, en un cèntric carrer de la ciutat, on la víctima té oberta al públic la seva farmàcia.

Un individu de mitjana edat entrà a l'establiment i adreçant-se al propietari que, en aquells moments, es trobava sol, va demanar-li una capsa de preservatius. El senyor Jordi Latincpet i Ta amablement va negar-s'hi, argumentant que era objector de consciència en la venda d'aquests repugnants productes (tot mostrant-li la corresponent insígnia a la bata). L'agressor va insistir en la seva demanda i el senyor Latincpet i Ta començà una brillant dissertació exaltant els

valors de la família catòlica i els camins que calia seguir en el matrimoni, la joia dels fills, la supervivència biològica del poble català..., discurs que fou brutalment reprimit pel sàdic monstre que cridant l'eslògan "Póntelo - Pónselo" (Posa-te'l - Posa-l'hi) deixà anar un fort cop al cap de la víctima amb una barra de ferro que duia a la punta un condó blau enganxat.

L'individu va fugir deixant l'il·lustre farmacèutic estès a terra. Abans, però, tingué temps de deixar un anònim amenaçant tots els farmacèutics objectors amb rebre el mateix tracte.

Les forces que ens garanteixen l'ordre, les Joventuts Recatalanitzadores i el soment esten en Alerta 3 i han emprès una exhaustiva recerca de l'agressor que, abans que a Olot, ja havia estabornit coneguts apotecaris de Berga, Ripoll i Vic.

Condó i Unió

Glòria al Gran Recatalanitzador

TOTI TOT PRIMER

Oh President Monàrquic, Toti Tot,
Dux petitó, que sobtes fitoletes
quan tustes despietat esquerres, dretes,
tòtils que fan el salt i fan el bot.

Te'ls vas cruspint a tots sense ni un rot
i vas fitant ardit altives metes
i fins un 6% de senyoretas
et troben atractiu i "guapo" i tot.

Quan el Govern Central per Tu trontolla
perquè des de Madrid destapes jous,
l'ajuda com ningú a fer bullir l'olla
que sembla que talment vagin tots tous.

Tu ets la Figura en un desert Paisatge
quan per tot títol totalitzes vots.
Pintor que pintes punts dels vots la imatge,
Tu tens els vots que tens i els vots que fots.

Bonaventura Carolus d'Arribó

Guia Esoterica del Boletaire

III^a lliçó

El Cistell

A l'hora d'anar a buscar bolets se us pot presentar un dilema: Quin recipient és el més apropiat per tragar el preuat fruit?

Sense cap mena de dubte, us recomanem la utilització del cistell de vímet. Ja sé que per a l'aficionat de la gran metròpolis pot ésser com-

plicat trobar el producte de l'artesà de la branca de la vimetaria. Però no tingueu cap escrúpul: es tracta del receptacle més apropiat per a la nostra activitat. De base oval amb una nansa semicircular travessera a la meitat de la seva llargària, el fa portàtil a la vegada que permet que el gènere no es nafri. Molta gent empra una bossa de plàstic. Aquest mètode, convenient en el cas de cercar moixernons per fer truites, o fredolics per guisar-los amb patates aixafades, té, a més, l'avantatge

que es pot amagar a la butxaca, i en cas de no trobar res sempre podeu al·legar haver sortit només a passejar pel bosc. Cal tenir en compte l'inconvenient que en cas d'una bona collita se us pot aixafar la mercaderia. Un altre sistema pot ésser servir-se d'una galleda de plàstic de colors vius. És una manera francament ridícula, amb la qual no us ha d'estranyar que sigueu la riota de la gent de muntanya.

Recordeu el refrany popular:

Qui omple un cubell, omple un cistell.

Nota: Moixernó. (Tricholoma Georgii), també: conegut com a moscardó. Als mercats de Barcelona es venen a preus elevats amb aquesta denominació els cama-secs (marasmius oreades), a més: corretjoles, carreroles, corriolets o carrerets.

Fredolic (tricholoma terreum), encara: fredeluc, morro d'ovella, negrentins.

L'Observador Digest